

خۆزگه ئهوهی له ناو دلدایه له سهه لیتوانیش بوویه، که میهه شیعره نهوتراو و نه نووسراوه کانه، بریا ئومید و غه می رۆژانی ئایینده مان ده زانی که پرسه نه زانراوه کان دینه دیدارمان، ئه و کاتهی تازار و هیوا فیرمان ده که ن که شیعر خه میکی کاتی و خۆشبه کی کاتی ئاسوده بی هیته ره له زه ریای مه زنی ژیاندا، یان وه ک شاعیری گه وهی فارس ئه حمه دی شاملوو بزاین که «شیعر تازادی و رزگارییه، ئه و گومانه یه که سه ره نه نجام ده گاته که ناری دلتیایی» (۱) و هه ر شیعربش فیرمان ده کات دیدار و ژوانی شه پۆل و که ناریش کورت خایانن و ئاکامیان دابرا نه، چۆن بزاین و کی ده توانی بلتت که ژیان شیعره نه نووسراو و نه گوتراوه کانه، یان ههروهک فروغی فهرووخزاد ده لئی شیعر له ره سه ندا به شیکه له ژیان و هه رگیسز ناتوانی جو دا له ژیان و ده ره وهی باز نه ی هه ژمونی ئه و کاریگه رییانه بیت که ژیانی مرۆف دیاری ده که ن» (۲)

پتوهندی نیوان لیکۆلینه وه و شیعی تاهیره گ له ره وشیکتی ئه وینداری، یان عاشقانه دا ده ژی، به لام ئه م پتوهندییه ئه وینییه به شپوه ئاسایی و نه ریتییه که ی نییه، به لکو به شپوه سو فیزمه که یه. ته سه وه ده زانی که دیدار و ژوانی عاشق و مه عشووق به رده وام نییه، به لکو له دابرا ندا هه میسه چاو و دل مان له بیر و له هه ولئی ژوان و دیدار دایه، له و ژوان و دیداره شدا دیسان داپران ده چینه وه، یان ده بیتته چاره نووس. خۆشه و بیستی سو فییانه له بهر ئه وهی به چاو و می تشکی دلخواز و که ماله وه له ئه ویندار ده روانی، بو یه هه میسه له نیوان هیوای و ژوان ئاکامی دابرا ندا ژیان به سه ره ده بات، چونکه دل دار سه ره نه نجام بو ی ده ره که ویت که دل بهر ته وای ئه و هیوا و خۆزگانه ی تیدا په یدا نابیت که ئه م له خه یال و وینای خۆیدا ژیانی پتوه به سه بر دووه، به لام چار

رهوشی عاشق و شیعر و مه عشووق لای تاهیر به گی جاف

ئه کره می میهر داد
(سلیمانی)

تاهیرهگی جاف

من رهزا نابم به نانی گه ندومی ئادهم فره رب
 تو ئومیدی کووره خانهی نانهوا خانم نه گهر
 من له شاهی خاوهن فیئل و عهلمم پهروام نییه
 تو به ژیرهستی پیاده و نه سپه و ماتم نه که ی
 یان به رانبهر یار و وهسفی مه عشوقدا ده لئی:
 هر که سی هات و به تیری غمه زه که ت سهد پاره بوو
 که س نییه وهک من حریفت، مردی مهیدانم وهره
 دیده مهستی شوخ و شنگی نازهنینهی شاره زوور
 دل رفتنی جمعی عالم، که بکی گوهانم وهره

ههستی عاشقانه و کارکردنی زمان و شاعر

زمانناسان بو هه ندیک له کارکرده هونه ریبه کان خویان
 هاوکاری له شتیکی نادیار وهره گرن که به و شته ده لئین
 ههستی زمانی، لهم ههسته شداو بو شیوه سازکردنی
 ئامازه کان، ته نیا پیوستمان به یهک شتی دیکه هه یه، که
 نه ویش ههستی عاشقانه یه، لهم کاربگه ریبه ی زمان و
 شاعر و شیوه سازکردنی ئامازه کانی ههستی عاشقانه
 گرنگ له وهدا نییه که ده رکه وتنی تیکستی شاعری له
 شوپنیک پر رهنگ و له شوپنیک تر که مرهنگ بیت،
 زورجار هه موو دیره کان نانوسرین. هه ندیک له
 ئامازه کان له یاد نامین، سه ره ئه نجام مه رج نییه که هه موو
 پایه کانی تیکستی شاعری و ههستی عاشقانه له گه ل
 کارکردنی زمان و شاعر، به ته واوی یهک بگرنه وهو
 نه مانیش وهک عاشق و مه عشوق هه همیشه له ژوان و

نییه، یان جوانترین و شهنگترین هیوا و ئامانجیش هه
 هول و تیکوشانه بو ژوان و به یه کگه یشتنی دل بهر.
 ژوانی نه وینداری له ته سه و ف و شاعرده هه همیشه له نیوان
 (وصل) و (فصل) دایه و له هه موو فه سلئیکدا له بیر و
 هیوای وه سلدا نه و ژوانه به سه ره ده چیت و له هه موو
 وه سلئیکشدا ئاکامی داپران و فه سل ده بیته نه نجام.
 پیوه ندی نیوان لیکولینه وهی (عاشق) له گه ل شاعری
 (مه عشوق) ژوان و پیوه ندیبه کی نه وینداریبه، به شیوه
 سوربالی و سو فیزمه که، یان میتود و هیوای لیکولینه وه
 بو ناسینی شاعر و خوشه ویستی شاعر هه همیشه له ژوان
 و داپران دایه. لیکولینه وه به چاوی دلخواز و که مال وه
 ده چیتته دیدار و ژوانی شاعر، شاعریش به هونه ر و
 عیشوه و جوانیبه کانی هه همیشه لیکولینه وه مه ست
 ده کات.

* * *

ئه م پیشه کیبه ده توانی روانگه، یان میتودی
 لیکولینه وه بیت بو شاعری زوره ی شاعیرانی کورد،
 به لام له دیدار و جزوری شاعری (تاهیر به گی جاف) دا
 ده بیت پیوه ر، یان روانگه به کی دیکه ی جوانناسی و
 نه ده بی بو ناسینی شاعری نه و بنا سین که نه ویش نه وه یه:
 تاهیر به گ ویرای جوانناسی و شاعرناسی له دیدار و
 ژوان و وهسفی دل بهر و هه ر شتیکی دیکه که شاعری بو
 نووسیوه، سه ره رای شه یدایی و پایه ندی خوی به یار و
 نیشتمان و هه ر شتیکی دیکه به شاعر نه خشاندونی،
 به لام نه وهی له بیر ناچیت که خوی شاعیریکی هوشیار و
 عاشقیکی زانا و مردی مهیدان و دلپه ریشانه، منیش
 بو یه ناوونیشانی باسه که م کردوه به رهوشی عاشق و
 شاعر و مه عشوق، بو نه وهی نه وه به یان بکه م که شاعر
 ویرای نه وهی کایه ی پیوه ندی نیوان عاشق و مه عشوقه،
 یان ههروهک نوقالیس ده لئی: (عیشق خاموشه، ته نیا
 شاعر ده توانی بیهینیتته دواندن)، (۳)، نه وهش بلیم که
 تاهیر به گی شاعر هه همیشه له رهوشی و تندایه و هه ست و
 بیر و هونه ر و تواناییه کانی خوی به رانبهر به مه عشوق
 و هه ر شتیکی تر دا به راورد ده کات، به مه ش ده بیته
 یه کیک له و شاعیرانه ی که راسته و خو له شاعر هکانیبه وه
 باشر دهیناسین.

فلهک زانی که ده شکتی رهونه قی بازاری مانگ و خور

شکاندی په نجه کهم تا من نه نووسم وهسفی روخساری

یان له وهلامی مه حموود پاشای جافی باوکیدا که
 ده به ویت بیکاته حاکمی شاره زوور، به م شیوه یه
 ده نووسی:

دابړان، يان له وهسل و فسهلدان.

**دهلتي توراوه قيبهلي عاشقانت
که نه مړو که چ پوهه ميحرابي نه پروت
وهک مهرجانی ناله رهنګی نه شکم
له ناو روخساری له عل و ليوې ياقوت
مهکه مهنم له شهدي ليوې نالت
دهزانی خو که کهس ناڅی بهی قوت
عهدهب سپړی له نه پروتا به پانه
موخالیف پتکهوه هم تاق و هم جووت
وره (تاهیر) مه بهسته دل به دنیا
به زاهیر جوان و باتین پیر و فرتوت**

وینای خه یالی بو ههستی عاشقانه ده توانی چی بکات و چی بلتی، له کاتیکدا هه موو په یف و شیعره کانی عاشق لیوانلیتون، یان به هیواو تاره زووی دیدار ته نارون، ههستی ناخوشی دابړان، تیکستی وینایی و دهر پربنی نه و هه ستانه به که له هه موو دیارده و یادوه وری و شته کانی مه عشوقه وه دهنه په یف و شیعره. شاعیری عاشق هه موو شته کانی مه عشوق و یاد و خوشی و ناخوشییه کانی ده کاته شیعره و زورچار هرچی به زماندا بیت دهینوسی. شاعیری عاشق کاری به وه نییه که هه ندیک په یف و شیعری له ناستی شایسته بی نه ودا نییه و نه و ده توانی له وانه ش جوانتر و باشتر بنوسی، به لکو هه ندیک جار ته نیا نامانج و هیواي نه ویه که بو یار و مه حبوب بنوسی و له و جه نجالی و بیبه شی و ههسته شاروانه ی دهر وونی رزگاری بی و بیانکاته په یفی شیعری، یان مه بهستی نه ووی نییه وهک کهس و شاعیریکی به فهره نګ دهریکه و، یان له ناستی خو ی کهم نه کاته وه، بهش نه خاته شوینی گشت، هه موو نه ووی که نه و دهیزانی، یان دهیکاو به میشکیدا تیده پری له هه ندیک ساتدا نه ویه که سهرده میک پتیا و توهه عیشقی سهودایی و دیوانه بی، یان ورتنه ی عاشقانه.

**شهمال یار نه دیت، شهمال یار نه دیت؟
وهختی تو تاوای، دیده ی یار نه دیت؟
دلدار دلبر، ستمکار نه دیت؟
ناهووی خوته نی وهش په رفتار نه دیت؟
نه و په نجه ی قرمز، حنایی نه دیت؟
نه و نووری دیده ی، بینایی نه دیت؟
لیموی نه وره سی مه مانیش نه دیت؟
نه بروی سه یف ناسای که مانیش نه دیت؟
شاپاز مهربان، هه لو خو نه دیت؟
نازدار خیلان، فیتنه جو نه دیت؟**

به لام زوریه ی جارده کان تاهیر بهگ ههست و بیرو نه خشی خوتنده واری و زانایی و شاره زایی له شیعره و خوتنده واریدا به سهر ههستی عاشقانه و سهودایی و دیوانه بی عیشقدا زال دهبی و وهک که سیکی پروا به خو و خاوهن که سایه تی و شایسته ی زوریه ی شته کان دهرده که ویت و له زوریه ی شیعره کانیشدا سهره رای نه ووی دل په ریشانه و سهودا و دیوانه یه، به لام هه خوی مهربی مه یدان و شاره زاو زاناو شاعیره، نه مهش رهنګ بیت یه کتیک له تایبه تمندی و ناوازه بی نه و له شیعردا بیت.

**سووتاو و بریندارم و سهودایی و مهستم
به و په رچم و نه گریجه و به و چاوه خوماره
نه و خاله له سهر لیوته جانا، چیه فهرمو؟
جی ماچی له بی «تاهیره» نیشانه بی پاره.
گا ده گریه م گا ده سووتیم کاروبارم زاریه
زیوهری تاجی غه ربیم، شاه ی خوبانم وهره
«تاهیر» مه به نازورده، زهمان عاده تی جهوره
دنیا که هه موو روتی ژنی بوله و هسپکه.
له ناهم گه بسوتی ناسمان باوهر بکن نه مشه و
نیتر یاران، چ باکتیم له سهردی فسلتی زستانه**

حقیقه تی عاشقی و شاعیری

عاشق له بیبرکردنه ووی عیشقی خویدا هه به شیک له په یفی بو «ههستی حقیقه ت» ی زمان ده گیتیته وه، یان باوهری وایه نه و ته نیا که سیکه که «حقیقه ت» ی مه عشوق ده بینتی و تایبه تمندی و ناوازه ییه کانی خویشی به «حقیقه ت» ده بینتی که به داخه وه «مه عشوق»، یان نه پرسه نازانی، یان هاوکار نییه بو زانینی خو ی و به رجه سته کردنی له عاشقدا.

له عیشقدا که سی به رانه بر، یان مه عشوق و به رده نګ (مخاطب) ده بیته سهرچاوه ی بوون و نه بوون، زانین و نه زانین، یان ژوان و دابړان. عاشق هه همیشه له په یفینی ناوکه ی و شیعری ته نیایی و ورته ورتی گورانبدا نه و ده لیت «که ته نیا من یار (نه و) ده ناسم، ته نیا منم که بوونی راسته قینه ی نه و به یان ده که یان دهنه خشینم، هه رکاتیک من نه بم کی نه و دهناسی، یان وهک گووتی له نازارده کانی فارتهدا ده لتی» هه ندیک جار من ناتوانم نه و بناسم، یان به رجه سته ی بکه م، باشه که سیکی دیکه چو ن ده توانی، چو ن ده ویری که نه ووی خو ش بو، چونکه ته نیا منم که نه ووم سهرتاپا، دل سو زانه خوشده و، من ته نیا نه و دهناسم، جگه له و هیچ له م جبهانه هی من نییه! (۴)

دل نه خوښی د دردی هیجره، جانی جانانم وهره
 له ت له ته جهرگ و هه ناوم، ماهی تابانم وهره
 عیله تې د درد و شه فاکهم وا به لیتوی شه ککهرت
 مایه یی ژین و حیاتم، درد و در مانم وهره
 رږژی نه وهل بوو که زانیم من نه یی دیتوانه بېم
 ناشقی تو، نوعی مه جنوون، وا به کتو و هه رده وه
 من که پشتوانی بالاو بوسه چینی کولمه تم
 چی ده کمه ناخر له سهیری باخ و بهی، بدم دهر دوه
 ههروهک قهوس و قه زح با دست له گهر دن دانیشین
 تو به سوخه می نال و سهوز و من به په رنگی زهر دوه
 نیلتیماسی «تاهیر» ی پیچاره قهه سوودی نییه
 تو که دايم شه فروشی بهو دلای وهک به رده وه.
 گول نه گهر هات، خوئی موقابیل کا به تو، لیتی ناگرم
 هه رزه گویه و بی وه فایه، دوله بری بازار ییه
 لیم گه رپن ته نیا نشینی کونجی غم بې نه ی په قیب
 دهر ده کی من دهر دی عه شقه و زور گران و سارییه
 که زولفی عاریزی پوښی وتم یار په چ سر پکه
 له لای زولمه تی کوفره، له لای نووری نیمانه
 مه کن تیماری زه خمی جهرگی «تاهیر» نه ی ته بیب ناخر
 بزنان با، له حه شرا نهو شه هیدی تیری مورگانه
 له زوری فه ره ننگه کانی دنیا دا قسه یه کی نه ریتی
 هه یه که ده لپن عیشق کویره، نه م پهنده راست نییه.
 عیشق چاو و دهر وون و هه ست و نه ستی عاشق ده کاته وه
 و روشنبینی پی ده به خشق، یان ههروهک فریید ده لپ
 «هه ره که سیک له عیشقی خویدا گومانی هه بی، ده بی له
 هه موو شته ناسایی و گرنگه کانی دیکه ی ژبانیشی
 گومانی هه بی» عاشق له پهوشی عاشق بووندا هه موو
 نهو شتانه ی که دنیاو خه لکی تر به راستی و بابه تی
 دهیناسن، نه م به وه هم و خه یالی ده ناسی، و هه موو نهو
 شتانه ی که دنیا و خه لکی تر به شیتی و خه یال و هه له
 دهیناسن، نهو به راستی و حه قیقته دهیناسی. له
 قوولترین قوولایی نه م فریوه هه ستی حه قیقته به ند
 په پیدا ده بی، خو فریودانی عاشق ده بیته به شیک له
 حه قیقته تی په یف و شیعر و ههسته کانی، نهو هه ستانه ش
 هه رگیز ناگورپن و له ناو ناچن و هه ره به نه مری
 ده میننه وه، ته نانه ت له کاتی داپران و نه مانی
 عیشقی شدا، یان هه ره له باوه رده ده مینیتته وه که له
 عیشقی سهودایی و دیتوانه یشدا به شیک له حه قیقته تی
 واقیعی هه ره ده بی و ده مینیتته وه.
 قوریانی روخت بېم که شکستی به قه مهر دا
 حهیرانی له بت بېم که په واجی به شه ککهر دا

دوالیزمی نیوان حه قیقته تی روخ و له بی مه عشوق
 بهرانبهر به وه هم و فریوی (شکستی به قه مهر دا) و
 (په واجی به شه ککهر دا) دا ده بیته حه قیقته تی عاشقی و
 شاعیری و زوری حه قیقته تی عیشقه مه زنه کان له دهری
 نه م دوالیزمه ده ست پی ده کات و هه ره له نا کوییه شدا
 نامیتی، یان کوتایی دیت.

ناوازه بی مه عشوق و تواناییه کانی شاعیری عاشق

عاشق به په پرهوی و پشتیوانی له لوجیکیتی
 تاییه تی، نهوی تر، یان مه عشوق وک یهک «گشت»
 ده بینی، له هه مان کاتیشدا نه م گشته له زیهن و په یقی
 نهو دا به ته وای به یان نا کریت. کامل بوون، یان
 «گشت» بوونی مه حبوب له لای عاشق ده بیته زمینه و
 هوکاری دهر برین و نووسینی جوانناسانه. شاعیر که
 ستایش و وه سفی مه عشوق ده کات له بهر نه وه یه که
 پروای وایه یار ناوازه و کامل و گشته و شانازیش
 به وه ده کات که نهو وه سفی نهو ناوازه بیانه ده کات، یان
 خه یالی نهو ده کات که بهرانبهر، یان یار ده بیته
 شاعیر عاشقی نهو بیت، نهک ته نیا به خاتری نه م، یان
 نهو تاییه ته ندییه، به لکو له بهر هه موو شتیک. من تو م
 خوش دهوی، له بهر نه م، یان نهو شته نییه، به لکو له بهر
 نهو ده یه تو هه موو شتیک. دهر برین و نووسینی نه م
 ههسته ده بیته کار و پیشه ی به رده وای عاشق و له وه ش
 زیاتر نه گهر عاشق شاعیر بیت، ده بیته نهو ی که عاشقی
 شاعیر ویرای باس و خواستی جوانی و باشی مه عشوق،
 پروای دیتسه سه ره نهو ی که هیچ کهس وهک نه م له م
 پرسه دا له سه ره هق و شایسته و ناوازه نییه.

به سراوه به زنجیری نه لم گهر دنی شه وقم
 مه شهوره له ناو نه هلی جیهان، شوری جنوونم
 دل ملکی عه جهم، عه سکه ری خه م، له شکر ی سالار
 ویرانی نه کا ناخری، بی سووده فسوونم
 نمونه ی رووی تو یه ماهی تابان
 نه زیری مووی تو یه په رنگی قه تران
 له شه کرباری لیتوت بی نه سب بووم
 به لپ، هه ره ته نگ رږژین نه هلی عیرفان
 به ماچتیکی ده به خشم گه ره م کات
 جه میعی خه رج و ده خلی مولکی بابان
 پرږ و روخسار و زه لف و لیتوی نالت
 شهو و رږژ و هیلال و عیقد و مهران
 به خه مزه ی چاوی مه خموری سیاهی، مهستی مه ی کردین
 به ماچی لیتوی موسته غنی له نه نوعی مه زه ی کردین

به هه‌وری په‌رچهم و زولفی، روخ و نه‌برزی که داپۆشی له شه‌وقی روئیه‌تی به‌در و هیلالی یه‌ک شه‌وه‌ی کردین نه‌گه‌رچی کوشتنی خۆ، قابیض الارواحی موژگانی به‌ قانونی مه‌سیحایی، به‌ خه‌نده‌ی لیتی حه‌ی کردین. که‌س نییه‌ سابت قه‌ده‌م وه‌ک من له داوی عه‌شقدای بۆ سوپاهی غه‌مه‌زکه‌کانت مه‌ردی مه‌یدانم وه‌ره گه‌ر ده‌پرسی حاله‌تی من بۆ فیراقت پیت بلتیم؟ هه‌روه‌ک تاهیر هه‌میشه‌ دیده‌ گریانم وه‌ره

له‌ ئه‌وین و شیعی شیعی عه‌شقی عه‌شقدای هه‌یج تاییه‌مه‌ندی و سیفه‌تیکی خۆی و مه‌حبوب زیاده‌ نین، به‌ لکو هه‌موو شتی‌ک ده‌بیته‌ په‌یقینی عه‌شق و فه‌زای شیعی. هه‌موو شتی‌ک، یان رووداوێک تاییه‌مه‌ندییه‌کی مه‌عشوق ده‌بیته‌ هۆکاری پابه‌ندبوونی زیاتری شاعیری عه‌شق. ئه‌م ستایش و شانازییه‌ی عه‌شق بۆ مه‌عشوق که‌ هه‌میشه‌ له‌ په‌یقین و سه‌روو‌اندنایه‌، جی‌گایه‌ک، یان نه‌خشیک بۆ مه‌حبوبیه‌ش ده‌نه‌خشینی، که‌ ئه‌ویش ئه‌وه‌یه‌ بیه‌ر و ئیشتیاقی تاییه‌تی ئه‌و (به‌هه‌ر جوژیک بیت) ده‌بیته‌ به‌شیک له‌ ده‌قی شیعی و په‌یقینی عه‌شقانه‌.

دل‌به‌ره‌ی قه‌د عه‌ره‌یه‌ی بێ په‌حمه‌که‌ی به‌ده‌خته‌که‌م دل‌رفینه‌ی شوخه‌که‌ی بێ عه‌هد و په‌یمانم وه‌ره نازنه‌ینه‌ی سوخه‌ ناله‌ی دیده‌ مه‌سته‌ی که‌ چ کولا گول‌عو‌زای شوخ و شه‌نگه‌ی، شاه‌ی خوبانم وه‌ره

له‌ شیعی تاهیر به‌گدا هه‌موو تاییه‌مه‌ندی و په‌هه‌ند و رووداوێکی خۆی، یان هه‌ر دیدگا و روانی‌کی خۆی و هه‌ست و بیه‌ری به‌رانبه‌ر به‌ مه‌حبوب ده‌بیته‌ شیعی و سه‌وتان و دل‌سه‌زی و ئیشتیاق و ده‌ربه‌ده‌ری و هه‌موو شتی‌ک له‌گه‌ڵ زانایی و شاعیری و مه‌ردی و ناماده‌یی له‌ناو شیعی ئه‌ودا شه‌پۆل ده‌ده‌ن، به‌مه‌ش تاهیره‌گه‌ توانیویه‌تی دو‌الیزمی‌ک له‌ په‌هه‌ند و تاییه‌مه‌ندی خۆی و مه‌حبوب بکاته‌ ئه‌و شیعه‌ جوانانه‌ی که‌ کورد پیتی شاد و خه‌نی بووه‌.

خانه‌ و تیرانم له‌ دووریت، په‌هزه‌نی ئیمان و دل‌

زینه‌تی به‌زم و سه‌رووم، شه‌معی دیوانم وه‌ره چونکه‌ سایه‌ی چه‌تری زولفت دوور له‌ فه‌رقی فه‌رقه‌ سینه‌ پر خوتن و زوخاوم، دل‌ په‌رتشانم وه‌ره گه‌ر ده‌زانی چه‌ند په‌شیتوه‌ حاله‌که‌م بۆ دیده‌نت سه‌د ئه‌وه‌نده‌ی زولفه‌کانت دل‌ په‌رتشانم وه‌ره لوتف و تانه‌ی تو له‌لای من هه‌ردوو یه‌ک په‌حمه‌ته‌ که‌عه‌ که‌ چ نابن، له‌به‌ر لومه‌ی په‌قیبانم وه‌ره سووره‌تی بالات به‌ دايم نه‌فشی قه‌لبي زارمه هه‌روه‌ک مه‌جنوون له‌ ئه‌شقت دیده‌ گریانم وه‌ره

شاعیر و عاشق له‌ خه‌لوه‌تی نووسین و یاده‌وه‌ری خۆیدا هه‌میشه‌ له‌ په‌وشی چالاکی و وزه‌دايه‌، هه‌ر کارێک بیه‌کات به‌شیکه‌ له‌ بوون و مانای عه‌شق، هه‌ر بۆیه‌ش به‌رگه‌ی ئه‌م هه‌موو ئاه و نالینه‌ ده‌گریت و ژیانیشی په‌ له‌ داهینان و جوانکاری، ته‌نانه‌ت غه‌م و شکست و دابرا‌نیش ده‌کاته‌ به‌شیک له‌ داهینان و جوانکاری شیعی و په‌یقینی عه‌شقی. گله‌یی و شانازی و غه‌مگینی و خۆشی و هه‌موو ژيان‌ی روژانه‌ش ده‌بیته‌، یان ده‌یکاته‌ شیعی و ئه‌وین و داهینان. له‌م په‌سه‌دا شاعیری عه‌شق په‌یره‌وی له‌ دوو مه‌نتیقی خۆی ده‌کات، که‌ بێ گومان ئه‌م دوو لۆجیکه‌ ده‌ینه‌ روانگه‌ و بیه‌رکردنه‌وه‌ی گشته‌ی ئه‌و بۆ هه‌موو شتی‌ک نه‌ک ته‌نیا بۆ شیعی و عه‌شق.

ده‌زانی بۆچی مه‌سه‌رووم، ئیشاره‌ی کردمی دوله‌بر

وتی حازر به‌ بۆ کوشتن په‌یانی جه‌ژنی قوربانه‌

بۆ باری خه‌مت گه‌ر به‌ده‌نم سه‌سته‌ مه‌ره‌نجه‌

پێکراوی موژه‌ی تو به‌ نه‌ کوژراوی تفه‌نگه‌

زه‌مانه‌ به‌زمی په‌ندانه‌ بده‌ ساقی به‌ په‌یمان

له‌به‌ر ته‌عه‌زیمی مه‌یخانه‌ بلتین پیری موغان بابن

ئه‌لا ئه‌ی ناشقی مه‌ده‌هۆش وه‌ک «تاهیر» مه‌به‌ خامۆش

له‌به‌ر سه‌زی دل‌ی پر جو‌ش، نه‌وایی مو‌تربیان بابن

شه‌وم وه‌ک روژی رووناکه‌ له‌ شو‌عه‌ی روومه‌تی ئالت

به‌لتی په‌که‌به‌ با ون بێ، له‌ ماهی ناسمانم چی

به‌ نه‌یره‌نگی فه‌له‌ک جانا له‌دلما ده‌ره‌نچه‌و میه‌رت

که‌ من یه‌ک ره‌نگ و یه‌ک نه‌وعم له‌ ته‌بدیلی زه‌مانم چی

به‌ من قه‌ت نادرێ ته‌فسیری ئایاتی سه‌ری کولمت

گرانه‌ «تاهیرا» بۆ من له‌ ته‌عه‌ریف و به‌یانم چی

من په‌سه‌د مینه‌ت له‌ نه‌حلی لیتی خۆم ئه‌خۆم

تۆ به‌ شاگردی دوکانی مه‌روه‌قه‌ و نانم ئه‌که‌ی

من به‌ ته‌ختی خو‌سه‌رو جامی جیهانی تی ئه‌گه‌م

تۆ به‌ مه‌نمور و ئیعه‌انه‌ی دو‌م و خه‌پاتم ئه‌که‌ی (۵)

سه‌رچاوه‌کان:

۱- صدای شعر امروز، گزینش، احمد منطقی و بهمن مه‌ابادی، انتشارات تلاش، چاپ هه‌تم، ۱۳۷۸، ل ۱۴.

۲- ه.س.پ. ل ۱۶.

۳- رولان بارت، سخن عاشق، ترجمه‌ی پیام یزدانجو، نشر مرکز چاپ اول ۱۳۸۳، ل ۱۰۵.

۴- ه.س.پ. ل ۱۰۳.

۵- دیوانی تاهیر به‌گی جاف کۆکردنه‌وه‌ و ناماده‌کردنی حه‌سه‌ن گۆزان، چاپی دووم، ده‌زگای رو‌شنییری گۆزان، ۲۷۱۱. هه‌موو شیعه‌رکانه‌ی تاهیره‌گ له‌م لیکۆزلینه‌وه‌یه‌دا له‌م سه‌رچاوه‌یه‌ وه‌رگیراون.